

[Jes Lunde]

Vi går altså stadig væk ind for, at Irak skal ud af Kuwait, men når vi tager midlerne i betragtning, må vi tage hensyn til, hvilke omkostninger der er forbundet med at bruge dem, og SF er ikke tilhænger af, at man fører krigen, som man gør i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nu skal dette her selvfølgelig ikke udvikle sig til en Mellemøstendebat, men jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at der efter vores opfattelse er noget i verden, der er så slemt, at det berettiger til en krig. Faktisk tror jeg, at de mange hundrede tusinde mennesker, der sad i kz-lejre og overlevede tyskernes udryddelse, var ganske godt tilfredse med, at de allierede havde lavet krig mod Hitler, for ellers var deres skæbne nok blevet den samme, som den blev for de millioner, der blev gasset. Det er den størrelsesorden, det drejer sig om nu, at Saddam Hussein og hans virkemidler over for andre har været så slemme, at verdenssamfundet ikke kan tolerere det. Men den diskussion kan hr. Jes Lunde og jeg tage et andet sted; vi har jo mange muligheder for det.

Derudover vil jeg gerne til hr. Kim Behnke sige, at der altså er en verden til forskel mellem den opfattelse, Fremskridtspartiet og CD har på disse områder. Faktisk mener vi, at der også består et solidaritets- og fællesskabsansvar for både ulande og for Østeuropa. Det skal ikke bare være tilfældigt, hvilke mennesker der har lyst til at betale til det, og hvem der ikke har lyst til at betale til det.

Hvad angår hr. Kim Behnkes bekymring over, at det netop er på dette tidspunkt, nogle af os gør os til talsmænd for støtte til Østeuropa, må jeg for det første sige, at Østeuropa også er andre lande end Sovjetunionen. For det andet, at det, der sker i Sovjet i øjeblikket, måske bl.a. skyldes, at vi ikke har været dygtige og hurtige nok til at hjælpe med i reformprocessen derovre. Der er nogle af os, der gang på gang – vi gamle koldkrigere kan jo med rette gøre det – har sagt, at hvis de gamle, afdankede partipampere og menneskene på gulvet af utilfredshed over den materielle udvikling i reformprocessen rotter sig sammen, så er Gorbatsjovs dage talte. Og det er rent faktisk det, der sker i øjeblikket.

Jeg kan forstå, at hr. Kim Behnke ikke mener, at det faktisk er så vigtigt, at vi har stabilitet i de lande, specielt i Sovjetunionen, at det er en bevilling på finansloven værd at hjælpe med. Jeg er da godt klar over, at den danske finanslov ikke løser Sovjets problemer, men vi udsender nogle signaler, og vi udsender rent faktisk også nogle penge, der kan være med til at fastholde forholdene i Østeuropa, sådan at der ikke fortsat sker disse ulykkelige ting, vi har set i de sidste dage.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er hr. Kim Behnkes bemærkning om at føle sig godt tilpas, der kalder mig herop. Han talte i samme forbindelse om, at hans parti går ind for den personlige frihed, og den skal man altså have, kan jeg forstå, for at føle sig godt tilpas. Ja, hvem her i landet går ikke ind for personlig frihed? Men vi går altså også ind for demokrati. Og det er i det store samfund, som det er i et lille samfund, at enhver kan jo ikke få sin vilje i alle sager. Derfor må man, når der foreligger uenighed, foretage afstemning, og så er det flertallet, der bestemmer.

Der er ikke nogen beskæring af personlig frihed, når et flertal – et meget stort og hele tiden, valg efter valg efter valg, eksisterende bastant flertal – i Folketinget bestemmer at yde den ulandsbistand, som vi yder. De, der så er uenige og eventuelt ikke føler sig tilpas ved det, er ikke trådt under fode, deres personlige frihed er ikke angrebet. Men det er jo den gamle erfaring: Raske mennesker i dette land og i andre lande kan ofte ikke forstå, der skal bruges så og så meget på sygdomsbekæmpelse. De opdager det så, hvis sygdom senere skulle ramme dem eller nogle af deres nærmeste. Mange unge mennesker kan ikke forstå, at der skal ofres så meget på gamle mennesker. Det opdager de også engang med tiden, når de selv bliver gamle nok.

Det er jo det gamle ord og den gamle kendsgerning, at den mætte forstår ikke den sultne, den raske forstår ikke den syge. I vort velorganiserede, velfungerende og velhavende land er der selvfølgelig også nogle mennesker, der ikke forstår de virkelig fattige og nødlidende.

Men jeg vil bestride – og det er det afgørende for mig – at der skulle være nogen som helst indskrænkning i personlig frihed, fordi et flertal på demokratisk vis bestemmer den bistand